

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Εγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δρχ. 15000, ἑξαμηνίᾳ δρχ. 8000.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἀγγλίας, Αἰγύπτου Λίρες 1:10
Ἀμερικῆς καὶ ἄλλων κρατῶν, Δολλάρια 8.
Ἑξάμηνι ἀναλόγως.

ΕΠΙΣΤΟΛΑὶ ΚΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ

Ἀποστοφικῶς : Πρὸς τὸ περιοδικὸν «Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», δόδεξ Λέκκα 18, Βι-
βλιοπωλεῖο «Ἀνατολή» Ἀθῆναις. Τηλεφ. 20.977

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ

ΜΑΡΙΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΥΘΑΛΙΑΣ ΧΡ. ΝΑΤΣΙΟΥ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ Π. ΜΟΥΣΔΡΑΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Ἰανουαρίου, ἀλλ' αἱ
συνδρομαὶ ὀρχίζονται τὴν 1ην οἰουδὴ-
ποτε μηνός.

Παλαιοὶ Τόμοι, ὅσοι, τιμῶνται δρχ. 15000 ἄδελτος
καὶ 18000 χροσόδ.—Ο ΑΓΩΡΑΣΤΗΣ κατὰ φυλ-
λὸν ἀποκτὰ προνόμια συνδρομητοῦ λαμβάνων
ψευδώνυμον δι' ἐν ἔτος ἐπὶ πληρωμῇ δρχ. 1000

Περίοδος Γ'. — Τόμος 2ος

Ἀθῆναι 17 Αὐγούστου 1946

Ἔτος 68ον — Ἀριθ. 27—33

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ LAURIE

ΠΡΟΑΣ ΟΝΙΚΙΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΓΙΑΝΝΗ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ὁρθία πᾶνω στὸν τρίποδα, κρα-
τούσε κοντόχοντρο ραβδί στὸ ἓνα
χέρι καὶ στ' ἄλλο μιὰ κρυστάλλινη
σφαῖρα, γεμάτη μ' ἓνα μισοπράσινο
ὕγρῳ. Γύρω τῆς ἀνέβαινε κάτι σὰν
σύννεφο.

Ἐχρνιαστήκαμε. Γρήγορα ὅμως
καταλάβαμε ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι
βγαίνανε ἀπὸ μιὰ τρύπα ἀνοιγμένη
πᾶνω στὴ γῆ. Τὰ μάτια τῆς ἦσαν
καρφωμένα στὴν κρυστάλλινη σφαῖ-
ρα· κι' ἡ παρμηκρὴ κίνησή της δὲν
παρτηριόταν στὰ βλέφάρ της. Χω-
ρὶς νὰ μᾶς κυττάξει, ἔγενε τοῦ Εὐ-
φορίωνα νὰ ζυγώσει. Ἐκεῖνος ὑπά-
κουσε.

— Μίλησε, τοῦ εἶπε προσταχι-
κά· τί θέλεις ἀπὸ μένα;

— Σιβάσθια μητέρα, εἶπε ὁ Εὐ-

φορίων, τὸ
σπίτι τοῦ Δι-
ωκτῆ πενθε-
ρῆς τοῦ πα-
τρός μου βε-
βηλωθήκα-
νε. Κάποιος τὸ
πῆγε νὰ κλέ-
ψει τὸ μικρὸ
ἄγχιμα τοῦ
Ποσειδῶνα,
προστάτη τῆς
οἰκογενείας
μας. Μπορεῖς
νὰ μᾶς βοη-
θήσεις νὰ τὸ
βροῦμε καὶ νὰ
τιμωρήσουμε
τὸν ἄθλιο κλέ-
φτη...

Ἡ Ἀγλαο-
νίκη δὲν ἀπάν-
τησε ἀμέσως.
Τὰ μάτια δ-

λοένα ἀνοίγανε καὶ περισσότερο καὶ
φαίνονταν νὰ περιμένει μέσα ἀπὸ τὴν
κρυστάλλινη σφαῖρα τὴν ἀπάντησή.
Ἐχρνιακά γέλασε περιφρονητικά.

— Νὰ φοβάστε πάντα, εἶπε, τὴν
ἀνοησία, τὴν ἀναντρία, τὴ ματαιό-
τητα... Μὲ λογικὸ ἔχθρὸ μπορῶ νὰ
συνεννοηθῶ θαυμάσια· πῶς ὅμως
μπορῶ νὰ φτάσω στὰ βῆθη τοῦ μυ-
λοῦ ἐνδὸς ἡλιθίου;

Σώπασε πάλι. Περιμέναμε ὅμως
μ' ἀγωνία μιὰν ἀπάντησιν πιδ θε-
τικῇ· ἀλλὰ αὐτὴ σὰ νὰ μὴν κατα-
λάβαινε οὔτε κἀν τὴν παρουσίαν μας.

— Ἀγλαονίκη, ἐπέμενε ὁ Εὐφο-
ρίων, πρέπει νὰ μᾶς βοηθήσεις· μπο-
ρεῖς!

— Ἐγώ, ξανάπε ἡ Σίβυλλα, προ-
φυλάγουμε ἀπ' τὸν κλέφτη σὰν τὸν
μεγαλύτερο ἔχθρὸ μου· οὔτε τὰ χα-

λύθδινα νύχια τῆς τίγρης, οὔτε τὰ
δόντια τοῦ λεονταριοῦ, οὔτε τὸ δη-
λητήριο τοῦ φιδιοῦ μποροῦν νὰ βλά-
ψουν τόσο ὅσο ἡ γλῶσσα τοῦ ψέφτη.

Σώπασε ξανά. Ὁ Εὐφορίων, ποῦ
νίμιζε ὅτι τὸν κορῖδεύει, γύρισε
καὶ μᾶς κύτταξε εἰρωνικά· σὰ νὰ
μᾶς ἔλεγε: «Οἱ ἀπανήσεις αὐτὲς
δὲν ἔχουνε τίποτα τὸ θαυμαστὸ καὶ
βέδεια δὲν ἐνχοποιοῦν κανένα!

Ἀλλὰ ὁ Θεαγένης, ποῦ μὲ λύπη
τοῦ ἔβλεπε, ὅτι ἡ μάγισσά του δὲν
κατάφερνε τίποτα θετικόν, νόμιζε ὅτι
ἔπρεπε νὰ μπεῖ στὴ μέση.

— Μίλησέ μας, ἀγαθὴ μητέρα,
εἶπε μὲ κάπως ζωηρὸ τρόπο. Εὐδὲ-
κῃς νὰ μᾶς ὑποδείξεις μὲ μιὰ λέξη
σὲ ποιοῦν χέρια βρίσκεται τὸ κλεμ-
μένο ἀγαματάκι...

— Δὲν σᾶς εἶπα; εἶπε λιγάκι θυ-
μωμένη. Ἡ κουταμάρα σας γέννησε
τὴν κλεψιά. Ἀλλὰ ὁ φθόνος, ἡ ἀ-
πιστία, ἡ ψευτιά θὰ ἐμπνεύσουν
στὸν κλέφτη τὴν πιδ ἡλιθία πράξη
γιὰ νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ βλακῶδες

τοῦ ἐγκλημα-
τος. Μὴ μὲ ρωτᾶτε
πιά! Ἡ πυθία
δὲν ἔχει ἄλλο
τίποτα νὰ σᾶς
πεῖ...

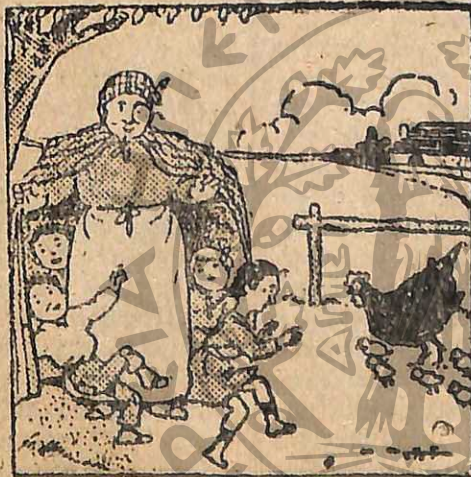
Φαίνονταν
κουρασμένη.
Τὸ κορμί της
ἔτρεμε καὶ ἡ
κρυστάλλινη
σφαῖρα νόμιζε
κανεῖς ὅτι θὰ
τῆς ἔξφευγε
ἀπ' τὸ χέρι.
Τὴ λυπήθηκα.
Εἶμωνα ὅμως
τόσο ἀπορη-
τευμένος, ποῦ
δὲν μπόρεσα
νὰ μὴν ψιθυ-
ρίσω:

— Φωτιστή-

ΜΕΤΑ ΤΗ ΒΡΟΧΗ

Ἡ μητέρα.—Ἐμπρός, παιδιά, πορεῖτε
νὰ βγῆτε. Ἡ βροχὴ ἔλαψε.

Ἡ κόττα.—Τότε καὶ σεις, παιδάκια μου,
βγῆτε ἔξω, δὲν θὰ βροχήτε.

καμε, Θεαγέννη. Μας υποχρέωσες!..

Εκφρηνά όμως ή Σιδυλλά γύρισε σέ μένα και είδα — όχι χωρίς τρόμο — τή παρὰδοξα φωτισμένα μάτια της νά σπηλαιονουνται πάνω μου :

— Πρόα, υίε τοῦ Νικίου, εἶπε αὐστηρά· κράτησε τή γλώσσα σου ! Ἀμέσως όμως ἄλλαξε τόνο ή φωνή της και μου εἶπε πιδ γλυκά :

— Σέ λυπᾶμαι, Πρόα. Σέ λυπᾶμαι μ' ὅλη μου τήν καρδιά. Εἶσαι πολύ μικρός ἀκόμα γιά νά ὑποφέρεις τή μεγάλη δοκιμασία πού θά σέ πλήξει. Ἀλλά ή προειδοποίησή μου εἶναι ὀπλο γιά τόν ἀνθρωπο πού ἐρχεται μέ πίστη ἐδῶ. Προσπάθησε, παιδί μου, νά ἀποκτήσεις θάρρος και ὑπομονή· θά τά χρειαστεῖς και τά δύο. Θά τά χρειαστεῖς πολύ γρήγορα...

Τό παρκατέταγμα ἐκλείσει ἀπτόμα. Καταλάβαμε ὅτι ή συνεδρίαση τελείωσε. Φύγαμε, ἀφίνοντας τόν ὁδολό μας σ' ἓνα πιάτο πού ἦταν κοντά στήν εἴσοδο γι' αὐτή τή δουλιά. Βαθεῖα ἐντύπωση μου ἔκαναν οἱ πικρές της προφητείες. Ἀπ' τήν ἄλλη μεριά ὁ Θεαγέννης ἐδίλεπε ἀπογοητευμένος τ' ἀποτέλεσμα τῆς συμβουλῆς του. Ὁ Εὐφορίων μᾶς κύταξε και τούς δύο κατωριασμένους ὕστερα όμως ἀρχισε ν' ἀστείεύεται εὐθυμα :

— Φανταστήκατε λοιπόν, φίλοι μου, ὅτι αὐτή ή γυναῖκα μπορούσε νά μᾶς βρεῖ τόν κλέφτη ; Δέν εἶνε τόσο εὐκολο πρᾶγμα. Δέν εἶδατε τί προσπάθεια ἔδωκε νά μᾶς διώξει ὅπως πῆγάμε :

Μ' ὅλες τίς ἀστείότητες τοῦ φίλου μου, ὁλόκληρη τήν ἡμέρα και τήν νύχτα, στέν ὕπνο μου και στέν ξύπνιο μου, μέ κατεδίωκε ή κακή προφητεία. Παρ' ὅλ' αὐτά ὕστερα ἀπό μερικές ὥρες, ξέχασα τά λόγια τῆς μάγισσας. Ἦταν βλέπετε ή ἀστάθεια τῆς ἡλικίας μου. Φεύγοντας ἀπό τήν Ἀγλαονίκη, εἶχαμε περάσει μπροστά ἀπό τήν Ἀκαδημία· ή θεά της μᾶς γέμισε μέ παρὰξενη περιέργεια· ἀν και δέν ἦταν κατάλληλα ἀκόμα τά χρόνια μας ν' ἀκούσουμε τά σοφά μαθήματα τοῦ ἐνδοξοῦ φιλοσόφου, πού δίδασκε ἐκεῖ, νοιώθαμε ὅμως και οἱ τρεῖς τόν ἴδιο πόθο νά βρεθοῦμε σ' αὐτά ἔστω και μόνο μιά φορά, προτοῦ νά μποῦμε ἐκεῖ μέσα σάν ἐφηβοι. Ὁ υἱός τοῦ Λεωκράτη παρκαλάσε τόν πατέρα του γι' αὐτό· και κείνος μᾶς υποχέθηκε ὅτι θά μᾶς πάει ἐκεῖ, γιατί ἦταν ἐπιφανής πολίτης και σ' ἓνα του γνέψιμο, μπορούσε ν' ἀνοίξει ὅποια πόρτα κι' ἀν ᾔθελε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

ΟΙ ΚΗΠΟΙ ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΟΥ

Ὅταν φύγαμε μέ τήν ὁδηγία τοῦ βιβλιοθηκάρου Ἀγάθωνα, ἦταν ἀνοιξιάτικο δειλινό. Περάσαμε τή συνοικία τῆς πόλης πού λεγότανε «Κεραιμεικές» κι' ἀπό τή δυτική πύλη βγήκαμε στήν πεδιάδα· στήν ἐνδοξη ἐκείνη πεδιάδα πού θάβανε ὄρους πέθαιναν γιά τήν πατρίδα.

Ὁ Ἀγάθων μᾶς ἔδειξε ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους τάφους, τὸ μνημα τοῦ Περικλῆ, πού δέν εἶχε πεθάνει πολεμώντας· ἀλλά εἰ συμπολίτες του τοῦ ἔδωσαν αὐτή τήν ἐξαιρετική τιμή. Ἡ Ἀκαδημία ἀπέχει κάπου ἑξή στάδια ἀπό τήν πόλη. Πρέπει νά μάθετε παιδιά μου, ὅτι ὀνομάστηκε ἔτσι, ἀπό ἓναν Ἀθηναῖο πολίτη Ἀκάδημον, πού δώρησε τὸ γήπεδο αὐτὸ στέν τόπο πού γεννήθηκε.

Αὐτὸς πού ἐμπαινε μέσα, διέσχιζε τὸ γυμνάσιο και περνοῦσε σ' ἓναν θυμᾶσιο κήπο. Ψηλοὶ τοῖχοι τὸν τριγυρνοῦσαν· ἀπέρχοντες δένδροστοιχίες, ὁλοτοὶ περιπατοὶ, πρασινάδες περίφημες, δροσερές βρύσες και πλήθος ἀγάλματα κάτω ἀπ' τὰ ψηλά δέντρα· ἦταν μπορούσε νά πῇ κανεῖς, σάν τόν ἀληθινὸ κήπο τῶν θεῶν.

Ὁ Πλάτων ἐρχότανε καθημερινὰ ἐκεῖ· και τότες ἀκουγότανε ή θεόπνευστη φωνή του. Τὸ σπῆτι του δέν ἦταν μακρὺ ἀπ' τὸ μέρος ἐκεῖνο, μικρὸ κτήμα κοντὰ σὲ νὰ πού εἶχε ἀφιερωθεί γιά τίς Μοῦσες. Τὸν βρήκαμε ἀνάμεσα στοὺς μαθητές του· μόλις εἶδα αὐτὸν τὸν ἀνθρωπο πού τόσα πολλὰ εἶχα ἀκούσει ἀπὸ τὸν πατέρα μου και τὸν παπᾶ μου, ἀρχισα νά τὸν κυττάζω μ' ὅλη μου τήν καρδιά, γιά νά διατηρήσω στή μνήμη μου ἀσυστα τήν ἐντύπωση πού μου ἔκανε.

Εἶχε κανονικά χαρακτηριστικά και γλυκύτητα μάτια· τὸ μέτωπο φωτεινότατο· και μ' ὅλα τὰ ἐξήντα ὀκτώ του χρόνια, εἶχε πάνω του κάτι τὸ ἐντελὸς νεανικό. Τὸ ἐξωτερικὸ του ἦταν σεμνόν, τὸ βᾶδιμά του σθερὸν και ἀνεπιτήδευτο, τὸ ἦθος του ἀπαράμιλλης αξιοπρέπειας. Μιλοῦσε σιγαλόφωνα· ἀλλά ή χάρη και ή πειθὼ ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ χεῖλιά του. Πρέπει νά σᾶς πῶ και μερικές λεπτομέρειες γιά τή ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, πού μᾶς τίς διηγῆθηκε ὁ ὁδηγός μας καθὼς βιδίσαμε. Ὁ Πλάτων καταγότανε ἀπὸ ἐνδοξὸ γένος, γιατί ή μητέρα του ἀνήκε σὲ σπῆτι τοῦ Σόλωνα· ὁ δὲ πατέρας του καταγότανε ἀπ' τὸν Κόδρo, τὸν τελευταῖο βασιλεῖα τῆς Ἀθήνας.

Πολὺ νωρὶς ἔδειξε τή φιλομάθειά του νά γνωρίσει τή φύση, τήν ἀνάγκη νά ἐξακριβώσει τὰ πάντα· ή ἀνάγκη αὐτὴ εἶναι ή σφραγίδα τῆς μεγαλοφυΐας και χωρίς αὐτὴ δέν εἶναι δυνατό νά ὑπάρξει ἀληθινὸς φιλόσοφος.

Δοκίμασε τίς δυνάμεις του διαδοχικά στήν ποίηση, στή μουσική, στή ζωγραφική και στή γλυπτική. Διακρινότανε σ' ὅλες τίς φυσικὲς ἀσχῆσεις· ἦταν ἀγαπημένος στίς ἐπιστήμες ὅπως και στὰ γράμματα. Ὅταν όμως γνώρισε τὸ Σωκράτη, τὰ παρήτησε ὅλα γιά ν' ἀφρωσθεῖ ἀποκλειστικά στή φιλοσοφία. Ὁ θάνατος τοῦ δασκάλου του ἦταν ή μεγαλύτερη δόνη τῆς ζωῆς του. Ὑστερα ἀπ' αὐτό, ταξίδεψε πολὺ, ἐπισκέφτηκε ὅλες τίς χώρες πού ἐλπίζε νά γνωρίσει μιά καινούργια ἐπιστήμη.

— Τὸ ξέρω ! εἶπα στέν Ἀγάθωνα· εἶδε τόν Διονύσιο τὸν τύραννο τῶν Συρακουσῶν, πού τὸν δέχτηκε πολὺ ἀσχημα...

— Ἀ, τὸ ξέρεις αὐτὸ μικρέ ; ἀπάντησε ὁ Ἀγάθων μέ χαμόγελο· πές μας λοιπὸν παρακάτω τήν ἱστορία...

— Ὁ Διονύσιος, ᾔθελε νά κενδενοτιάσει μαζί του, γιά διάφορα ἠθικά ζητήματα. Ἐπειδὴ όμως ὁ Πλάτων καταδίκασε τολμηρὰ τήν τυραννία και τήν ἀδικία, πράγματα πού ἐλάτρευε ὁ ἡγεμόνας ἐκεῖνος, φώναξε γεμάτος ὀργή : «Μιᾶς σά φλύαρος» «Και σὺ σάν τύραννος !» ἀποκρίθηκε ὁ Πλάτων.

— Πολὺ καλά, μικρὲ Πρόα, εἶπε ὁ Ἀγάθων. Ποιὸς σοῦ τὰ διηγῆθηκε ὅλ' αὐτά ;

— Ὁ παπποῦς μου. Αὐτὸς ξέρει ἓνα σωρ ἱστορίες· και μάλιστα πολὺ ὠραίες ἱστορίες ! Ὁ Εὐφορίων θά τὸν δεῖ σέ λίγο. Ὁ Λεωκράτης τοῦ ἐπέτρεψε νά ἔρθει γιά λίγο σὲ σπῆτι μας...

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ (ΑΝΕΚΔΟΤΟΙ)

1. ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΑΡΙΘΜΩΝ ΤΑ ΚΥΜΑΤΑ

Καθότανε και μέτραγε κύματα σ' ἀνρογιάλι κι ἔχασε τὸ λογαριασμὸ κι ή λύπη του μεγάλη.

Μὴ θλιβεσαι, τοῦ λέει ή Κερδῶ, πιά γιά τὰ περασμένα· τὰ πού θά ρθοῦν νᾶναι ὀσσιὰ και καλομετρημένα.

ΔΙΟΝ. Α. ΤΡΟΒΑΣ

ΑΘΗΝΑ·Τ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΕΡΑΣΜΙΑΚΗ ΠΡΟΦΟΡΑ

Ἀγαπητοί μου,

Σ ΕΝ' ἀπὸ τὰ ὠραιότερά του βιβλία — ἀναμνήσεις κι' ἐντυπώσεις ἀπὸ τήν παιδική ἡλικία — ὁ γάλλος ἀκαδημαϊκὸς Πιέρ Δοσι διηγεῖται πὼς κάποτε, σὲ λύκειο, σπαζήτησε «γεμάτος θαυμασμὸ μπροστὰ στέν περίφημο ἑμμηρικὸ στίχο :

Bà d'akedn thina polufloisboio [thalassés,

πού τελειώνει, λέει, σάν τὸν ἦχο ἑνὸς κύματος τῆς παλέρροιας, δταν ἀπλώνει τοὺς ἀφρούς του πάνω στὰ χαλίκια τῆς ἀκρογιαλίας.

— Παρτηρεῖστε, εἶπε ὁ καθηγητής, παρτηρεῖστε τήν ἁρμονία...

«— Ὡ, μὰ ναί, τήν παρτηρήρησα, φώναξε ὁ μαθητής. Δέν εἶναι ἀνάγκη νά μᾶς λένε πολλὰ γιά τέτοια πράγματα».

Ὅριστε ! μιλοῦν γι' ἁρμονία και παρήχηση ἀρχαίου ἐλληνικοῦ στίχου, πού τὸν μεταγράφουν και τὸν προφέρουν ὅπως τοὺς ἔμαθε ὁ κακὸς ἐκεῖνος δαίμονας τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὁ Ἑρασμος ! Μ' ἀν εἶναι δυνατό νά ὑπάρχη ἦχος, παρήχηση κύματος, κι' ὅχι κρότος κάρρου πού ξεφουρνώνει πέτρες, ή ἁρμονία μουσικῆς ὁποιαδήποτε, σ' αὐτὸ τὸ κατάντημα : **Μπὲ νι' ακεδν τινα πολουφλοῖσμποῖδ ταλασσές !** Ἡ γλώσσα τῶν θεῶν μεταμορφωμένη σὲ ἰδῶμα Καραῖδων !

Και τώρα θυμοῦμαι μιά ἄλλη ἱστορία πού μου διηγῆθηκε ἓνας φίλος μου, ὁ καλὸς κι' ἀτυχὸς ἐκεῖνος ταγματάρχης Γ. Παπάζογλου. Κάποτε τὸν ἔστειλαν στήν Ἀγγλία, νομίζω γιά μετεκπαίδευση. Οἱ ἀγγλοὶ συνάδελφοί του τὸν περιποιήθηκαν μ' εὐγένεια και προθυμία μοναδική. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς — ἀν ὅχι κι' ὅλοι — ἤξεραν κι' ἀρχαία ἐλληνικά, ἐρασμακά ἐννοεῖται. Κι' ἓνα βράδυ, στή Λέσχη τους, γιά νά τὸν εὐχαριστήσουν, ἀρχισαν νά τοῦ ἀπαγγέλλουν ὄρους ἑμμηρικὸς στίχους θυμοῦνταν. Ὁ Ἑλληνας, φυσικά, δέν καταλάβαινε γρύ· κι' οἱ Ἀγγλοὶ ἀποροῦσαν.

— Μά... δέν ξέρετε αὐτὴ τή γλώσσα ;

— Ποιὰ ; Τί γλώσσα εἶναι ;

— Βρήτε, μαντέψτε...

Κι' ὁ Παπάζογλος, πού μάντεψε ἐπιτέλους, μέ τὸ ἀμίμητο χαμόγελό του :

— Μήπως τυχὸν εἶναι... ἑλληνικά ;

Οἱ ἀγγλοὶ ἀξιωματικοὶ λιγώθηκαν

στὰ γέλια. Ἐπειτα ὁ Παπάζογλος τοὺς ἐξήγησε :

— Ὅπως προφέρετε τὰ ἐλληνικά, ἐμεῖς οἱ Ἑλληνας δέν τὰ καταλαβαίνουμε. Γιατί ἐμεῖς τὰ προφέρουμε ἄλλοιῶτικα και, μπορῶ νά πῶ, ὅπως ἀπάνω - κάτω τὰ ἐπρόφεραν οἱ ἀρχατοὶ πρόγονοί μας. Ἡ ἴδια γλώσσα, βλέπετε, στοὺς ἴδιους τόπους, διατηρήθηκε κι' ἐξελίχθηκε ὡς τίς ἡμέρες μας. Οἱ χωρικοὶ μας, εἰ ἀνθρωποὶ τοῦ λαοῦ μας, πού ποτὲ δέν ἔμαθαν γράμματα, λένε **θεός, θεά, ψυχή, σῶμα, γῆ, θάλασσα, χῶμα**, ἔπως εἰ ἤρωες τοῦ Ὀμήρου. Νά σᾶς ἀπαγγείλω κι' ἐγὼ, ἀν θέλετε, μερικοὺς στίχους, ὅπως τοὺς προφέρουμε μεῖς οἱ Ἑλληνας, γιά νά ἰδῆτε τή διαφορὰ.

Κι' ὁ Παπάζογλος ἀρχισε :

— **Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ εὐσαι ὕπ' ἡέρος υἱας Ἀχαιῶν — Ἡμὸς δ' ἱριγνεία φάνη ροδόδακτυλος Ἡὼς — Ὡ τέκνα Κᾶδμου τοῦ πάλαι νέα τροφή — Ὡ κοῖνον αὐτάδελφον Ἰσμήνης κόρα — Ὡ παῖδες Ἑλλήνων ἔτε, ἐλευθεροῦτε κτλ. κτλ.**

Κι' ἀφῶ εἶπε ὄρους στίχους τοῦ Ὀμήρου και τῶν τραγικῶν θυμῶν — πολλοὺς, πᾶρα πολλοὺς — τελείωσε μέ τὸ ἐπίγραμμα τοῦ Σιμωνίδη :

Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι [Μισαθῶνι χερσφόρων Μῆδων ἐστόρεσαν δύναμιν.

Οἱ Ἀγγλοὶ ἐνθουσιάστηκαν. Κι' δταν δοκίμασαν νά... κακοποιήσουν μέ τήν ἐρασμακὴ προφορὰ τὸ ἴδιο ἐπίγραμμα πού τὸ ἤξεραν ἀπὲ-

ξω — Ἑλλενὸν προμακύντες Ἀτε-ναῖσι — ὁμολόγησαν πὼς μέ τήν ἐλληνικὴ προφορὰ ἀντηχοῦσε ὠραιότερο, ἁρμονικότερο. Ἀλήθεια τί φοβερὸ γιά μᾶς, τί ἀληθινὰ «ἐθνικὸ δυστύχημα» στάθηκε ή ἐπιβολή, ή ἐπικράτηση τῆς ἐρασμακῆς προφορᾶς σ' ὅλο τὸν πολιτισμένο κόσμο, και πόσο διαφορετικὴ θάταν ή θέση τῶν Νεοελλήνων κι' ή τύχη τῆς γλώσσας τους και τῆς λογοτεχνίας τους, ἀν δέν γεννιόταν στή Ρο-τερδάμη, τὸ 1446, ἓνας Ἑρασμος, ή, καλύτερα — γιατί κι' ὁ Ἑρασμος βίβαια, ὁ πῶτος ἀνθρωπιστής, ἐπρόφερε πολλὰ στήν ἀνθρωπότητα — ἀν, στή συζήτηση, τή διαμάχη πού ἀκολούθησε τήν καινοτομία του, νικοῦσαν κι' ἐπικρατοῦσαν εἰ πολέμοι της, εἰ ἀντίθετοι. Δυστυχῶς, ή δῆθεν «εὐκολία» τῶν ξένων γιά νά μαθαίνουν τὰ ἀρχαῖα ἐλληνικά, παραμέρισε τή λογική, τήν ἀλήθεια, κι' ἴσως ἀκόμα μιάν ἄλλη γι' αὐτοὺς «εὐκολία», θετικότερη, μεγαλύτερη...

Τώρα βίβαια θά μέ ρωτήσετε πὼς, ἀπὸ τί θυμήθηκα τὰ τόσο παλιὰ αὐτὰ πράγματα. Ἀπλοῦστατα : ἔλαβχ τελευταῖα και διάβασα ἓνα βιβλιαράκι πού βγήκε στήν Ἱερουσαλήμ γιά τήν πλάνη τῆς ἐρασμακῆς προφορᾶς. Αὐτὸ μ' ἔκαμε νά τὰ ξαναθυμῶ ὅλα. Ἀλλά γιά τὸ βιβλιαράκι δέν ἔχω σήμερα τόπο νά σᾶς πῶ περισσότερα. Περιμένετε.

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΣΚΥΛΙ ΠΟΥ ΕΜΑΘΕ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

(ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΙΒ' (Τελευταῖο)

Ἀλλὰ ὁ Ἀρχιεραβῖνος γελιόταν. Ὅταν τελείωσε ή προθεσμία κι' ὁ Χράπ - Χράπ, ἀπὸ τὸ «σχολεῖο» του, γύρισε σὲ σπῆτι του, ὁ ἀφέντης του

δέν ἐνθουσιάσθηκε καθόλου πού τὸν εἶδε στρογγυλὸ σὰ φούσκα, παρὰ ρώτησε ἀμέσως τὸ «δάσκαλό» του ἀν ἔμαθε καλά τὰ ἐβραϊκά.

— Μὰ δέν τὸν βλέπετε ; ἔκαμε γιά νᾶλλάξη κουβέντα ὁ Ἀρχιεραβῖ-

νος. Ἐμεῖς τοῦ δίνουμε καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα· δὲν σὰν τοὺς Ρωμιούς, ποὺ σοὺ τὸν ἔκαμαν πεῖσι καὶ κόκκαλο...

— Ναί, μὰ τοῦ ἔμαθαν τέσσερις γλώσσες!..

— Σὲ γέλασαν, πασά μου! Ἄς μὴν εἴμαστε πιά μωρὰ παιδιὰ. Μαθαίνει ποῖ τὸ σκυλὶ γράμματα;

— Ἐσὺ τὸ λὲς αὐτό, μὰ ἐγὼ ξέρω πὼς μαθαίνει. Καὶ γιὰ νὰ σοὺ τὸ ἀποδείξω ἀμέσως, ἰδὲς ἀπὸ πόσα βιβλία μπορεῖ νὰ διαβάξῃ ὁ Χράπ-Χράπ!..

Κι' ἐδῶ ὁ πασὰς πρόσταξε τοὺς δούλους του νὰ φέρουν τὰ βιβλία ποὺ εἶχε «διαβάσει» τὴν ἄλλη φορὰ ὁ σκύλος. Μ' αὐτὸς, χορτάτος τώρα, οὔτε γύρισε νὰ τὰ ἰδῇ. Ἄμ τι; θὰ τᾶφαχνε πάλι γουλλίζοντας—μμ καὶ γρο—μῆλως ἔβρισκε μέσα κανένα ψίχουλο, ἀφοῦ, τόσον καιρὸ τώρα, ἔτρωγε καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα;..

— Βλέπεις λοιπόν, πασά μου, βλέπεις; ἄρχισε νὰ λέῃ ὁ Ἀρχιρραβῖνος, νομίζοντας πὼς θριαμβεύει.

Μὰ ὁ Μουσταφά· πασὰς τὸν ἔκοψε καταθυμωμένος:

— Μπα ποὺ νὰ πάρ' ἡ ὁρὴ! Καλὲ σεῖς, δὲν μόνο ἐβραϊκά δὲν τοῦ μάθατε, παρὰ τοῦ ξεμάθατε καὶ τᾶλλα ποὺ ἤξερε!.. Ὅριστε, ὀρίστε χά-λια! Οὐ, νὰ χαθῇτε, παλιοτσιφούτηδες! Φύγετε ἀπὸ μπροστά μου, νὰ μὴ σὰς βλέπω!..

Τρομαγμένος, ὁ Ἀρχιρραβῖνος ἔκαμε νὰ φύγῃ. Μὰ ὁ Μουσταφά· πασὰς ἔγενεψε στὸ σκύλο του νὰ τὸν ἐμποδίση.

— Στάσου! τοῦ εἶπε· δὲν φεύγεις, ἀν δὲν μοῦ πληρώσης πρῶτα πεντακόσια φλουριά.

Καὶ—τί νὰ κάμῃ πιά ὁ Ἀρχιρραβῖνος;—πρόσταξε τὸν ἀνθρωπο-ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσε νὰ μετρήσῃ τὰ φλουριά, καὶ τότε μόνο βγῆκε ἀπ' τὸ σαράν, ρίχνοντας μαῦρη μέτρα πίσω του...

(Τέλος)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΒΕΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ ΡΟΒΕΡΤΟΥ Λ. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠ' ΤΟ ΑΓΓΛΙΚΟ ΒΕΤΑΣ Σ. ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ὁ Ντίκ κάθισε στὸ χαμηλότερο σκαλοπάτι τοῦ Σταυροῦ, τυλίχτηκε καλὰ στὸ μανδύκα του, καὶ κύτταξε προσεχτικὰ σ' ἑλκες τίς μεριές. Δὲν περίμενε καὶ πολὺ. Ἀπὸ τὸ δρόμο τοῦ Χέλλινουοντ, ἕως ἄρχοντας μὲ πλοῦσια ἀρματωσιὰ, καὶ φερῶντας πᾶνω ἀπὸ αὐτὸ ἕνα πανωφόρι ἀπὸ σπάνια γούνα, ἐρχότανε καθάλλα σ' ἕνα θαυμάσιο ἄλογο. Τὴν ἀκολουθοῦσαν, σὲ 20 γυάρδες ἀπόσταση κάμποσοι τοξότες ποὺ σταθῆκανε λίγο πρὶν πέρα, ἐνῶ ὁ ἄρχοντας ἔξακολουθοῦσε νὰ πλησιάζῃ, πρὸς τὸ Σταυρὸ, μόνος του.

Ἡ ἐμπάνισή του ἦτανε τόσο μεγαλόπρεπη, κι' ἔκανε μιὰ ἐντύπωση τόσο ἀξιόπρεπη καὶ ἀνάλογη μὲ τὴν πλοῦτο τοῦ ντυσίματος καὶ τῆς ἀρματωσιᾶς του, ὥστε ὁ Ντίκ προχώρησε πρὸς τὸν νικημένο ἀντίπαλό του μὲ κάποια στενοχώρεια.

— Σὲς εὐχαριστῶ, Λόρδε μου, γιὰ τὴν ἀκρίβειά σου, εἶπε, κάνοντας μιὰ υπόκλισι. Θὰ λάβῃ τὴν κόπο ἡ ἐξοχότης σου νὰ κατεβῇ ἀπὸ τὸ ἄλογο!

— Εἶσαι μόνος σου ἐδῶ; νέε μου; ρώτησε ὁ ἄρχοντας.

— Δὲν εἶμαι τόσο κουτός, ἀπάν-

τησε ὁ Ντίκ, καὶ νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθεια, τὰ δάση ἐδῶ ἐλόγυρα εἶναι γεμάτα ἀπὸ τίμιους συντρόφους μου μὲ τὸ χέρι στὸ δόλο τους.

— Ἐκανες πολὺ φρόνιμα, εἶπε ὁ ἄρχοντας. Αὐτὸ μ' ἀρέσει καλλίτερα ἀπὸ κεῖνο ποὺ ἔκανες χτὲς τὸ βράδι νὰ πολεμᾷς θεότρελλα καὶ νὰ μοιάζεις, πρὶν πολὺ μὲ ἄγριο Σαρακηνό, παρὰ μὲ Χριστιανὸ πολεμιστή. Μὰ ἐγὼ δὲν πρέπει νὰ μιλάω ἔτσι, ἀφοῦ νικήθηκα!

— Νικήθηκες σι' ἀλήθεια, ἄρχοντά μου, ἐπειδὴ σ' ἔρριξα χάμω, ἀπάντησε ὁ Ντίκ. Μὰ ἀν δὲν μὲ βοηθοῦσαν τὰ κύματα, ἐγὼ θάξιμουνα ὁ νικημένος. Μαῦδωτες κάμποσα χτυπήματα μὲ τὸ σπαθί. Ἀκόμα ἔχω τὰ σημάδια. Καὶ στὸ τέλος, Κύριέ μου, μοῦ φαίνεται πὼς κινδύνευα καὶ γὼ ἀρκετὰ, πολεμῶντας μ' ἕνα ἀγνωστὸ στή σκοτεινὴ ἀμμουδιά.

— Εἶσαι περὶ ἐξυπνος γιὰ νὰ μιλάς ἔτσι, εἶπε ὁ ξένος.

— Ὅχι, ἄρχοντά μου, δὲν εἶμαι τόσο ἐξυπνος, ἔκανε ὁ Ντίκ. Τὸ λέω χωρὶς ντροπὴ, πὼς ἄμα εἶδα σήμερὰ στὸ φῶς τῆς ἡμέρας, τί δύνατὸς ἄρχοντας παρὰδόθηκε πὲ μὲνα, πράγμα ποὺ γίνηκε δὲν χάρη στὴ δύναμή μου, μὰ χάρη στὸ σκοτάδι

καὶ στὰ κύματα, τὸ λέω χωρὶς ντροπὴ, καὶ μὴ σοῦ φαίνεται παράξενο. Λόρδε μου, πὼς σαστίζω γιὰ τὴν νύκτα μου αὐτὴ.

— Ὁρᾶτε τὰ λές, εἶπε ὁ ξένος. Πῶς σὲ λένε;

— Τὸ δῖομά μου, μὲ τὴν ἄδειά σου, εἶναι Σέλτον, εἶπε ὁ Ντίκ.

— Ἐμένα μὲ λένε Λόρδο Φόξχαμ, εἶπε ὁ ἄρχοντας.

— Τότε, λοιπόν, Λόρδε μου, εἶσαι ὁ κηδεμόνας τοῦ πρὶν ὠραίου κοριτοῦ σ' ἑλκε τὴν Ἀγγλίκα! ἔκανε ὁ Ντίκ. Ὅσο γιὰ τὰ λύτρα τὰ δικὰ σου, καὶ δλων ὅσοι πολεμήσανε μαζὺ σου στὴν παραλία, θὰ τὰ κανονίσουμε καλὰ. Σὲ παρκαλῶ, ἄρχοντά μου, νὰ δεῖξῃς τὴν καλωσύνη καὶ τὴν εὐσπλαχνία σου, καὶ νὰ μοῦ δώσῃς τὸ χέρι τῆς Ἰωάννας Σέντλεϊ, ὡς ἀντάλλαγμα σοῦ δίνω τὴν ἐλευθερία τῆς δικιά σου καὶ τῶν ἀνθρώπων σου, καί, — ἀν τὸ θέλῃς — τὴν ἀποσιώσῃ μου καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη μου ὡς τὸ θάνατό μου!

— Μὰ, δὲν εἶσαι προστατευμένος τοῦ Σέρ Ντάνιελ; Μοῦ φαίνεται πὼς ἔτσι πρέπει νάναί, ἀν εἶσαι ὁ γυιὸς τοῦ Χάρρυ Σέλτον, εἶπε ὁ Λόρδος Φόξχαμ.

— Θέλετε, Λόρδε μου νὰ κατεβῇτε ἀπὸ τὸ ἄλογο; Θὰ σὰς πῶ, μὲ δὲν μετὰ τὴν καρδιά, τὴν ἱστορία μου, ποῖς εἶμαι, σὲ τί κατάσταση βρίσκομαι καὶ γιὰ τί εἶναι τόσο τολμηρὸς σ' αὐτὰ ποὺ ζητάω. Καταδεχτήτε, Λόρδε μου, νὰ καθίσετε πάνω σ' αὐτὰ τὰ σκαλοπάτια, ἀκούστε με ὡς τὸ τέλος, καὶ κρίνετέ με μὲ ἐπιείκεια.

Καὶ λέγοντας ἔτσι ὁ Ντίκ βοήθησε τὸ Λόρδο Φόξχαμ νὰ ξεπεζέψῃ, τὸν πῆγε κοντὰ στὸ λόφο μὲ τὸ Σταυρὸ, καὶ τὸν ἔβαλε νὰ καθίσῃ ἐκεῖ ποὺ καθόταν αὐτὲς προηγουμένως.

Τότε, ὁρθὸς μπροστὰ στὸν ἄρχοντα αἰχμαλωτὸ του, μὲ ὕψος γεμάτο σεβασμὸ, ὁ Ντίκ ἄρχισε νὰ ἐξιστορῇ τίς περιπέτειές του, ὡς τὸ ἐπείσθδιο τῆς χθεσινῆς βραδυᾶς.

Ὁ Λόρδος Φόξχαμ ἀκούγε μὲ ὕψος σεβασμὸ, κι' ὅταν ὁ Ντίκ τέλειωσε τοῦ εἶπε: «Ντίκ Σέλτον, εἶσαι ἕνας τυχερὸς καὶ ἀτυχὸς ἀνθρώπος. Καὶ τὰ δυὸ μαζὺ. Ἀλλὰ τὴν τύχη ποὺ εἶχες ὡς τώρα τὴν ἀξίζεις σι' ἀλήθεια, ὅμως τὴν ἀτυχία σου δὲν τὴν ἀξίζεις καθόλου. Τώρα ἦρθε ἡ ὥρα σου. Γιὰ τί ἀπέχτησες σὲ μέναν ἕνα φίλο, ποὺ εἶναι καὶ πλούσιος καὶ δυνατός. Ὅσο γιὰ σένα, ἀν καὶ ἡ καταγωγή σου δὲν εἶναι νὰ βρίσκεσαι ἀνάμεσα σὲ ἀνθρώπους κυνηγημένους ἀπὸ τὸ Νόμο, ὅμως εἶσαι ἕνας νέος ποὺ ἔχει μεγάλο

μέλλον. Ὅσο γιὰ τὰ χτήματά σου καὶ τὴν περιουσία σου, αὐτὰ δὲ θὰ τὰ δῇς προτοῦ ἀλλάξουνε τὰ πράγματα. Ὅσο τὸ Λόγχαστερ εἶναι δυνατό, ὁ Σέρ Ντάνιελ θὰ τὰ χαίρεται καὶ θὰ τᾶχῃ δικὰ του. Γιὰ τὴν προστατευμένη μου, ὅμως, εἶναι ἄλλο ζήτημα. Τὴν εἶχα τάξει νὰ τὴν δώσω σ' ἕνα εὐγενῆ ἀπὸ τοὺς δικούς μου, τὸν Χάμλεϊ, — ἡ ὑπόσχεση εἶναι παλὴ...»

— Ναί, Λόρδε μου, μὰ τώρα ὁ Σέρ Ντάνιελ τὴν προξενεῦει στὸ Λόρδο Σέρεμπυ, τὸν διέκαψε ὁ Ντίκ, καὶ ἡ ὑπόσχεση αὐτὴ, εἶναι καινούργια, καὶ μοῦ φαίνεται πὼς βαραίνει περισσύτερο.

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, εἶπε ὁ ἄρχοντας. Καὶ ἔχοντας ὅπ' ὅψῃ μας πὼς εἶμαι αἰχμαλωτὸς σου τὴν ὥρα ποὺ ἡ Ἰωάννα βρίσκεται σ' ἄλλα χέρια, βλέπω πὼς θὰ τὸ χάσουμε τὸ παιχιδί. Ἐγὼ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ σοῦ τὴν δώσω. Βοήθησέ με μὲ τοὺς ἀνθρώπους σου...

— Λόρδε μου, φώναξε ὁ Ντίκ, αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι εἶναι οἱ κατατρεγμένοι ἀπὸ τὸ Νόμο, ποὺ πρὶν ἀπὸ λίγο ἔλεγες πὼς δὲ μοῦ ταιριάζουνε γιὰ σύντροφοι!

— Ὅχι, κι' ἀν εἶναι, ξέρουνε νὰ πολεμᾶνε, ἔκανε ὁ Λόρδος Φόξχαμ. Βοήθησέ με λοιπόν. Κι' ἂν ξαναπαύομαι πίσω τὴν Ἰωάννα, σοῦ δίνω τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου, πὼς θὰ σοῦ τὴν δώσω γυναίκα.

Ὁ Ντίκ ὑποκλίθηκε μπροστὰ στὸν αἰχμαλωτὸ του. Ἀλλὰ ἐκεῖνος σηκώθηκε γρήγορα ἀπάνω, ἀγκάλιασε τὸ Ντίκ καὶ τὸν φίλησε σὰν παῖδί του.

— Ἐλα, τοῦ εἶπε, ὅταν θὰ παντρευτῇς τὴν Ἰωάννα, θὰ γίνουμε γρήγορα στενοὶ φίλοι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Θ'

Η «ΚΑΛΗ ΕΛΠΙΔΑ»

Μιὰ ὥρα ἀργότερα ὁ Ντίκ γύρισε στὴν ταβέρνα ποὺ βρίσκονταν οἱ ἀνθρώποι του, ἔμαθε διάφορες πληροφορίες ποὺ τοῦ δώσανε οἱ ἀπεσταλμένοι του καὶ οἱ φρουροὶ του. Ὁ Ντούκγουόρθ εἶπε ἀκόμα ἀπὸ τὸ Σέρεμπυ. Αὐτὸ συνέβαινε συχνὰ γιὰ τὴν εἶχε πολλὰ καὶ διάφορα δουλειὰς ποὺ ἔπρεπε νὰ τὴν παρακολουθεῖ ὁ ἴδιος. Ἐκεῖνοι ποὺ τὴν γνωρίζανε καλὰ, ξέρανε πὼς ἦταν πράκτορας καὶ ἀντιπρόσωπος τοῦ Βασιλικοῦ ἄρχοντα Κόμητα Ριχάρδου τοῦ Γουέργουϊκ.

Τώρα ποὺ εἶπε ὁ Ντούκγουόρθ, τίς ὑποθέσεις μέσῃ στὸ Σέρεμπυ τίς εἶχε ἀναλάβει ὁ Ντίκ, κι' ἔτσι, ἐνῶ ἔτρωγε, τὸ μυαλό του δούλευε καὶ ἡ ὅψῃ του φανέρωνε μεγάλη φροντίδα. (Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΟ ΝΕΡΑ ΤΟ ΔΟΚΙΜΟ

Η ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο καὶ τέλος)

— Ὅχι, δὲν εἶναι, ὅταν μάθης πὼς ἐμεῖς δὲν θέλουμε νὰ εἴμαστε ἐρατὲς—ἀποκρίθηκε ἡ νεράιδα χαμογελώντας.

Καθὼς περνοῦσαν οἱ μέρες, ὁ κῆπος τῆς Λίνας γινόταν ὁλοένα καὶ πρὶν χαριτωμένος, γιὰ τὴν καὶ ἡ Λίνα γινόταν στενὴ φίλη μὲ τίς νεράιδες καὶ μάθαινε πολλὰ γιὰ τὰ μυστικὰ τῶν λουλουδιῶν ποὺ ξεπετιοῦνται.

Δίγες μέρες μετὰ τὴν πρώτη κουδέντα μὲ τὴν παπαρούνα, συνέβη κ' ἕνα παράξενο πρᾶμα, ποὺ στὴν πρώτη σκέψη τῆς Λίνας τῆς ἔφερε μεγάλη λύπη, ποὺ ὅστερ' ὅμως ἐγύρισε σὲ χαρὰ.

Εἶχε βγεῖ νὰ καλημερίσῃ τὴν παπαρούνα καὶ τ' ἄλλα λουλούδια, ὅπως κάθε μέρα, ὅταν παρατήρησε πὼς τὰ χεῖλη τῆς Παπαρούνας, ποὺ ἦταν συνήθως τόσο ἀλικά, εἶχανε χλωμιάσει ὁλότελα καὶ ἡ ἴδια δὲ φάνηκε νὰ πρόσεξε τὴν παρουσία τῆς Λίνας.

— Ἀχ, ἀγαπημένη μου! φώναξε γονατίζοντας πλάι τῆς. Εἶσαι ἄρρωστη;

— Καθόλου, ἀποκρίθηκε. Γιὰ ν' ἀκριβολογήσω, εἶμαι ἐτοιμοθάνατη.

— Ἐτοιμοθάνατη; ρώτησε ἡ Λίνα

τρομαγμένη. Ὁ, τί πρέπει νὰ κάνω;

— Ἐίχασα—εἶπε ἡ Παπαρούνα μὲ μιὰν ἀστεία ἔκφραση στὸ πρόσωπό της—ὅτι οἱ περισσότεροὶ ἀνθρώποι φοβοῦνται τὸ θάνατο. Δὲ συμβαίνει τὸ ἴδιο μὲ μιὰ νεράιδα, γιὰ τὴν γιὰ μᾶς αὐτὸ θὰ πῇ πὼς ἡ δουλειὰ μας τέλειωσε καὶ ἔρχεται ἡ λευτεριά μας.

— Τί γίνεται, σὰν πεθαίνετε; ρώτησε ἡ Λίνα.

— Περνάμε ἱστα-ἱστα σὲ μιὰν ἄλλη μορφή κι' εἴμαστε λεύτερες νὰ πετάμε πάλι τριγύρω. Ὅταν ἡ παπαρούνα μαρτυρῇ ὁλότελα, θὰ φύγω. Καμμιά φορὰ ξαναγυρνᾷ νὰ φτιάξουμε κι' ἄλλα λουλούδια, ἄλλοτε μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ γίνουμε κάτι καλύτερο. Πέρασα ἀπὸ διάφορους βαθμοὺς λουλουδιῶν—εἶπε ἡ νεράιδα καὶ τὰ μάτια τῆς ἀχτινοβολοῦσαν σὰν καὶ πρὶν. Ὅταν φύγω, θὰ γίνω μιὰ πεταλούδα.

— Σ' ἀρέσει αὐτό;

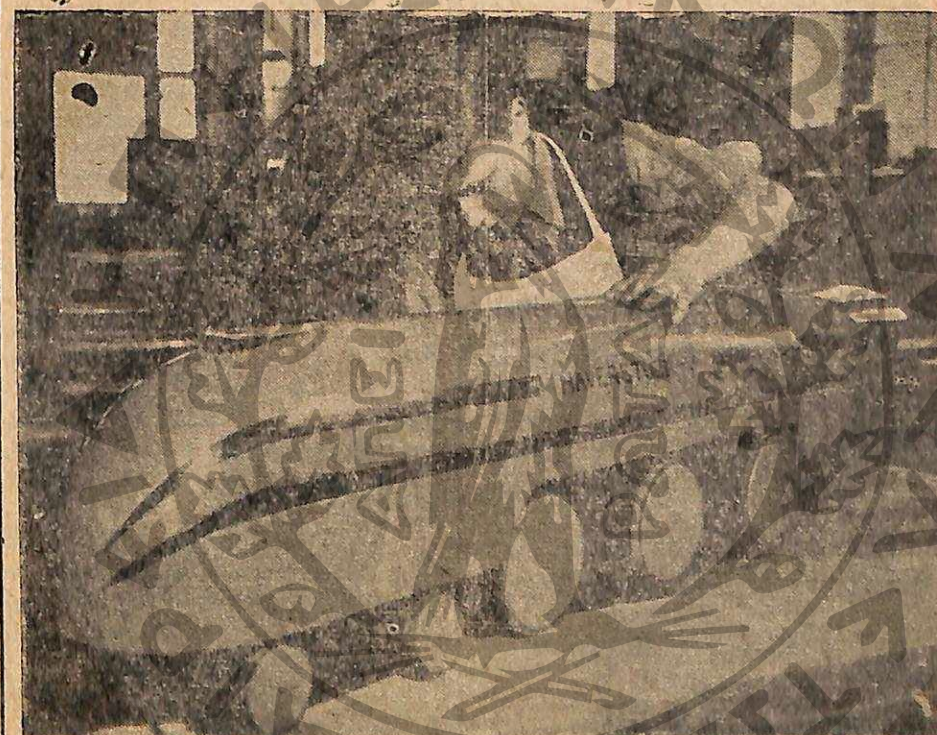
— Ἐσένα δὲν θὰ σ' ἄρεσε;

— Πραγματικά, αὐτὸ δὲν τὸ σκέφτηκα—εἶπε ἡ μικρούλα—μὰ ἐγὼ θὰ γινόμουν καὶ μεγάλη πεταλούδα, ἐν εἰν' ἔτσι;

— Πραγματικά, αὐτὸ δὲν τὸ συλλογίστηκα—εἶπε ἡ νεράιδα μὲ τὴν σειρά της—ἀλλὰ ἔτσι θὰ γινώταν. Τί συμβαίνει στοὺς ἀνθρώπους σὰν πεθαίνουν;

— Ἡ μαμά λέει πὼς ἀπλῶς βγαί-

ΠΑΙΔΙΑ ΑΓΙ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ἀμερικανόπουλο ποὺ δουλεύει σὲ ἐργαστάσιο πολεμικῶν εἰδῶν.

νουμε από τα σώματά μας και ξαναδρισκεύαζε ωραιότεροι σε μιάν άμορφη τοποθεσία. Μά τότε! — φώναζε — αυτό άκριβώς είναι κείνο που λένε πως κάνετε σεις. Κι' έμεις λοιπόν πάμε από ένα σχήμα σ' άλλο.

— Μπορείς νάχης δίκιο — είπε άτονα ή Παπαρούνα — όμως αυτός ό ήλιος με καίει πολύ, φοβάμαι πως θ' αναγκασθώ άμέσως νά πεθάνω. Άντίο, μικρούλα. Θά ξαναταμώσω με, μη σέ μέλει.

Η φωνή της άκούστηκε πολύ αδύνατη και μακρινή, και ή μικρή, καθώς την παρατηρούσε μ' άγωνία, την είδε νά μαραινείται όλο και πιο πολύ, ως που — άν και ή Λίνα δέ θά μπορούσε νά πη πότε άκριβώς έγινε αυτό — ή Παπαρούνα δέν ύπηρχε πιά, κι' ένα άλαφρό άεράκι που σηκώθηκε τίνανε τά πέταλα του λουλουδιού και τ' άφησε νά πέσουν άπαλά πάνω στο χώμα.

Τής Λίνας τά μάτια γέμισαν δάκρυα. Θά φώναζε, μά άκριβώς έκείνη τή στιγμή έτυχε νά σηκώση τή ματιά της και είδε όλες τις λουλουδοεράδες ν' άνασηκώνονται πάνω στα λουλούδια τους και νά χορεύουν και νά σειοῦνται άλαφρά σ' άεράκι. Η έκπληξη της στέγνωσε τά μάτια, και όταν άκουσε αυτό τόν τρυγούδι που ό νεράιδες έψαλλαν σε μιάν άπαλή συμφωνία, πήγε γελώντας κι' εύτυχισμένη στο σπίτι:

«Η άδελφή μας έφυγε, τρα-λά, τρα-λά, έκανε τή δουλειά της τρα-λά, τρα-λά. Ω, πόσο είμαστε εύτυχείς πουβρε τή λευτεριά της, μπορεί κανείς ν' άκούση στο χαρωπό τραγούδι μας, τρα-λά, μπορεί κανείς ν' άκούση στο χαρωπό τραγούδι μας.

«Οχι πιά νεράιδα, τρα-λά, τρα-λά, θά νάναι ή άδελφή μας, τρα-λά, τρα-λά, μά πεταλούδα τώρα θά γίνη ή άκριβή μας. Πόσο χαρούμαστε όλες μας γιά χάρη της, τρα-λά, πόσο χαρούμαστε όλες μας γιά τή δική της χάρη.

(Από τ' Αγγλικά)

M. A. T.

ΠΕΤΡΟ, ΧΥΣ' ΤΟΥ ΤΗΝ!

(ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΦΛΑΝΤΡΑΣ)

Μιά φορά κι' έναν καιρό, τότε που τά ζώα μιλούσαν σάν άνθρωποι, ήταν ένα μεγάλο-μεγάλο δάσος και μέσα στο δάσος ήταν μιá μικρή-μικρή καλύβα. Σ' αυτή την καλύβα μέναν δυό αδέρφια. Τόν ένα τόν έλεγαν Γιάννη και τόν άλλον τόν έλεγαν Πέτρο. Ο Γιάννης κι ο Πέτρος ήταν πολύ φτωχοί και γι' αυτό

ζούσαν στη μικρή-μικρή καλύβα μέσα στο μεγάλο-μεγάλο δάσος.

Μιά μέρα ο Γιάννης καθόταν στο παράθυρο κ' έπλεκε ένα καμτσάκι, κι ο Πέτρος καθόταν στο παραγώνι κι άνακάτωνε τή σούπα. Όπου μιá στιγμή νά σου ένας λύκος χυμáει μέσ στην καλύβα. Κ' είχε μιá στοματάρα! Και στήνεται ίσια πάνω στο Γιάννη. Τι νά κάνει κι ο κακομοίρης ο Γιάννης: Σάν είδε που κόντευε νά τόν φάει ο λύκος, κοιτάει από δω, κοιτάει από κεί, βλέπει τόν Πέτρο που άνακάτωνε τή σούπα και τού φωνάζει:

— Πέτρο, χύσ' του την! Πέτρο, χύσ' του την!

Άμέσως ο Πέτρος κατάλαβε τι ήθελε ο Γιάννης και σάν άστραπή άρπάζει τόν σουκάκι με τήν άχνιστή σούπα και τή χύνει στη ράχη του λύκου.

Κι άπé βάζει κάτι εύρλιαχτά ο λύκος άπ' τόν πόνο του... κι όπου φύγει φύγει. Σάν τόν είδαν που έφευγε κι άκόμα έφευγε, ξεχασαν τόν φόβο τους ο Γιάννης με τόν Πέτρο κι' έβαλαν τά γέλια. Και γελοῦσαν και γελοῦσαν και δέν έλεγαν νά σταματήσουν.

Ο λύκος όμως τούς άκουσε που γελοῦσαν και πήγε νά σκάσει άπ' τόν κακό του.

— Μου γελάτε τώρα, έ; Έννοια σας όμως και θά σάς δείξω έγώ. Δέ θά σάς ξαναϊδῶ μπροστά μου; Ά, λοι ό σέ κείνον που θά πέσει στα νύχια μου. Θά τά πληρώσει και γιά τούς δυό σας.

Αυτό έλεπε ο λύκος και χάθηκε μέσα στο μεγάλο δάσος.

Πέρασε λίγος καιρός, και μιá μέρα πήγε ο Γιάννης στο δάσος νά μαζέψει βελανδία γιά τόν γουρουνάκι του. Όπου βλέπει μπροστά του ένα λύκο. Τόν έπιασε λαχτάρα τόν κακομοίρη τόν Γιάννη, σάν είδε μάλιστα ένα μεγάλο φαλακρό μέρος στην πλάτη του λύκου και γνώρισε τόν κύρ λύκο μας, τότε πιά τού κόπηκε ή ανάσα άπ' τόν φόβο του. Και με τόν δίκιο του νά φοβηθεί έτσι. Γιατί μόλις τόν είδε ο λύκος τόν γνώρισε και κείνος, θυμήθηκε τήν άχνιστή σούπα, και μανιασμένος άρχισε νά τού λέει:

— Έσύ μου είσαι, έ; Έσύ κι ο αδερφός σου που μου τή σκάσατε έτσι άσχημα. Άμ δέν τόν ξεχάσα έγώ. Έννοια σου και θά δεις τώρα. Έμπρός! Έτοιμάσου νά σέ φάω!

Κι όλο κι' έρχέταν κοντότερα στο Γιάννη και τού έδειχνε τις δοντάρες του. Έκείνος πιά τόν έβλεπε πως ήταν χαμένος. Κι άν πάλεβε, τίποτα

δέν θάκανε. Τι νά κάνει, τι νά κάνει! Χώπ, χώπ! σά γάτα σκαρφαλώνει σ' ένα δέντρο που ήταν εκεί κοντά του.

— Ά! Έδῶ είμαι άσφαλισμένος, σκεφτόταν. Πού νά με φτάσει ο λύκος! Ο λύκος όμως είχε κι αυτός τόν σκοπό του. Όσο νά πεις κίμνο, χάθηκε μέσα στο δάσος. Μά ο Γιάννης δέν κατέβηκε άπ' τόν δέντρο του.

— Καλά κάθουμαι έῶ χάμου, σκεφτόταν. Δέν είναι νάχης έμπιστοσύνη σ' αυτόν τόν παμπόνηρο.

Και καλά που δέν κατέβηκε, γιατί σέ πέντε λεπτά νά σου τόν πάλι ο κύρ λύκος μας με άλλους δώδεκα λύκους μαζί.

— Έ, κύρ Γιάννη, τώρα πιά δέ μου ξεφεύγεις! φώναζε έρωνικά ο λύκος κι άρχισε νά γλύφεται.

— Κ' έπειτα τί έκανε ο λύκος, γιαγιά;

— Έπειτα; Έπειτα στήθηκε ο κύρ λύκος στα πεινά του ποδάρια κι άκούμπησε τά μπροστινά του στο δέντρο που ήταν κουριασμένος ο Γιάννης, και γύρισε και κάτι είπε τού άλλου λύκου στο αυτί. Και χώπ! πηδάει εκείνος ο λύκος στους ώμους τού πρώτου, και χώπ! πηδάει κι άλλος λύκος στους ώμους τού τρίτου και πάει λέοντας.

Είδε ο Γιάννης που βίλθηκαν νά φτιάσουν σκάλα κι άρχισε ν' άστειεύεται και νά τούς περιγελάει. Άλλά ή σκάλα όλο και ψήλωνε, όλο και ψήλωνε, κι ο Γιάννης δέν είχε πιά κέφι γιά γέλια μόνο κοιτάζε νά κρυπτεί όλο και ψηλότερα στο δέντρο του γιά νά μήν τόν φτάσουν.

(Τό τέλος στο έρχόμενο)

ΔΗΜΗΤΡΑ ΠΟΥΛΙΤΣΗ

ΑΓΡΟΤΙΚΑ

ΣΚΛΑΒΙΑ

Καλόδεσε ή κυρά-Τασία στού ζῶου της πίσω τόν σαμάρι της γίδας τόν γερό σκονί. Καβάλησε—όπ! Βιτσιά λαφριά τρώει στα καπούλια τόν γομάρι και ξεκινάει μ' ύπομονή

«Η γίδα νιώθει δυνατά τόν σκονί μπρος νά τήνε σέρνει... Δέν κάνει ή δόλια ύπομονή! Σηλώνει τά ξερά μπροστά, τήν κεφαλή πίσω άναγέρνει, ή λαμαριά της τήν πονεί...

Τού κάκου έτσι παιδεύεται! Πιό δυνατό ελται τόν γομάρι, τήν πάει με τόν σταυρό, σουρτή, και συμμορφώνεται σκυφή... Κι όμως! Νά! πάλι άνδρειεύεται περνώντας δίπλα από κριθάρι. «Η μυρωδιά είναι δυνατή! Κοιτάζει με λαχτάρα αυτή... Μά όλο τή σούρνει τόν λυτάρη... Μιά πρέζα δέν μπορεί νά πάση!

Η. ΓΕΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΟΘΟΙ

Μιά θάλασσα όνειρεύτηκα δικιά μου με ήρεμη περιόσια όμορφιά κάτασπρους γλάρους νάχα συντροφιά μιá θάλασσα όνειρεύτηκα δικιά μου.

Ν' άκούω τών κυμάτων τόν τραγούδι που σπάνε στην ξανθή άκρογιαλιά χαϊδεύοντάς τήν με γλυκά φιλά ν' άκούω τών κυμάτων τόν τραγούδι.

Σέ μιá σπηλιά ο πόθος μου πετάει με σταλακτίτες νάναι όλη στολισμένη κι' όρες νά στέκω εκεί σάν μαγεμένη σε μιá σπηλιά ο πόθος μου πετάει.

Πόθοι χρυσοί και όνειρα πεθαίνουν μέσα σε μιάν άπέραντη γαλήνη τήν ώρα που ο ήλιος άργοσβήνει πόθοι χρυσοί και όνειρα πεθαίνουν.

Δμαρυλλίς

ΟΟ

ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΗΣΕΙΣ

Έβλεπα άφηρημένη τήν καταγάλανη θάλασσα που τά κυματάκια της έσπαν γαν με κρότο μέσα στις κουφάλες τών βράχων της άκρογιαλιάς. Καμιά βαρκούλα ή άλλο πλοίο δέν ήταν στην θάλασσα. Άπέραντα κι' άτέλειωτη λομποκούσε κάτω άπ' τόν καυτερό ήλιο... Πού και πού έβλεπα κανένα ψαράκι νά πετιέται από τόν νερό γιά νά ξεφύγη από τούς πονηρούς γλάρους που άφορημά κοίταγαν γιά νά τάρπάξουν. Άλλά οι κατάλευκοι γλάροι δέν άποθαρρύνονταν και συνέχιζαν τόν κυνηγητό τους. Ξαφνικά νότες εύθυμου τραγουδιού από τόν ραδιόφωνο με έκαναν νά συνέλθω από τίς όνειροπολήσεις, θυμίζοντάς με ότι έπρεπε νά μελετήσω...

Πρασινομάτα

ΟΟ

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ

Μιά μέρα — μιá γαλανή άνοιξιάντικη μέρα — κινήσαμε άπ' τόν ήρεμο χωριό γιά τήν πολυθόρυβη πολιτεία. Η φύση γύρω χυμογελοῦσε, τά δέντρα άνθίζανε, όλα φαίνονταν ώραια. Γεμάτοι αισιοδοξία πήραμε τόν δρόμο που κάθε μας βήμα μάς άπομάκρυνε διαρκώς άπ' τά άγαπημένα μας μέρη. Και μέσ στην ψυχή υπήρχαν δυό συναισθήματα: άντίθετα που άγωνιζόντουσαν ποιά νά επικρατήσει. Η χαρά που μάς έδινε ή νιότη, ή ζωή που φαίνονταν ώραιά κι' ή λύπη που φεύγαμε άπ' τήν πατρίδα μας.

... Γυρίσαμε κάποια θλιβερά φθινοπωρινά νυχτιά. Μετά από δύσκολα χρόνια αισθανθήκαμε τήν ανάγκη νάρθουμε πίσω. Είχαμε νοιώσει τή ζωή τής μεγάλης τής μακρινής πολιτείας, μά δέν είχαμε μείνει διόλου εύχαριστήμενοι. Σά φτάσαμε αισθανθήκαμε κάποια άνακούφιση. Τίποτα δέν είχε αλλάξει. Νομίζαμε πως τόν χωριό ήθελε

νά δείξη όλη τήν ώραιότητά του νά μάς κρατήσει κοντά του. Μιά άπέραντη χαρά μάς είχε πλημυρήσει. Και τότε καταλάβαμε πως ο άνθρωπος ζει εύτυχισμένος μονάχα σά βρίσκεται στην πατρίδα του...

Κορινθιακό Άκρογιάλι

ΟΟ

ΤΑ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΑ ΕΛΕΥΘΕΡΑ

Ευπνήστε Δώδεκα Νησιά Άπ' τής σκληριάς τή λήθη Είσαστε πάλι Έλληνικά! Ο έχθρος σας ένικήθη!

Ευπνήστε! Η γαλανόλευκη Στή γή σας κυματίζει, Κι' είν' όμοια με τή θάλασσα Που γύρω σας άφρίζει.

Είσαστε πάλι Έλληνικά!

Τής λευτεριάς τ' άγέρι Έσάς χαϊδεύει, ω μικρά Μά δοξασμένα μέρη.

Έλλάς! Στο χάριτη τώρα πιά με τόν δικό σου χρώμα Θά είναι τών Δώδεκα Νησιών Τ' άγαπημένο χῶμα.

Δροσούλα

ΟΟ

ΓΙΑΤΙ;

Γιατί νά λέμε Έστια-τόριον κι' όχι Άθηνά-τόριον; Γιατί νά λέμε Χρυσό στομος κι' όχι Σιδηρό-στομος;

Γιατί νά λέμε σῦκο κι' όχι πέσε; Γιατί νά λέμε κορυ-δαλλός κι' όχι άγορι-δαλλός; Γιατί νά λέμε Μνησ-αρέτη κι' όχι Μνησ-καρία; Γιατί νά λέμε Περσε-φόνη κι' όχι Τουρκοι-φόνη; Γιατί νά λέμε Πολύ-δωρος κι' όχι Λιγό-δωρος; Γιατί νά λέμε μ-ισος κι' όχι μ-άνισος;

Γιατί; Γιατί;

Μά... γιά νά ρωτάμε!

Ατίθασος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ρωτούν τή μικρή Νίτσα πως λένε τόν μπαμπά της. — Μπαμπά, άπαντά, φρεσκάτατα εκείνη.

— Και άλλους;

— Μπαμπά...

(Γεγονός) Μικρή Δογοτέχνης

Στό μάθημα τής Ιστορίας: «Ο δάσκαλος. — Ο Πελοποννησιακός πόλεμος άρχισε τόν 431 π. Χ. Τά γεγονότα αυτά συνέβηκαν δυό χρόνια άργότερα. Σέ ποιά χρόνο βρισκόμαστε τώρα; Ο μάθητής. — Στο 1946, κύριε. (Γεγονός) Κορινθιακό Άκρογιάλι

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",

Αθήναι, 6δδς Δέκκα 18
15 Αυγούστου 1946

ΑΡΚΕΤΕΣ Συλλογές Πνευματικών Άσκήσεων έλαβα ως σήμερα γιά τόν νέο διαγωνισμό. Θά μπορούσα μάλιστα νάχίσω άμέσως νά τις χρησιμοποιώ. Έπειδή όμως έχουν μείνει πολλές από τόν προηγούμενο που τις έλαβα τελευταία και δέν πρόφθασα νά δημοσιεύσω όλες τους τις καλές Άσκήσεις, θά ήθελα νά περάσουν δυό-τρία άκόμα φυλλάδια, και κατόπι θάρχισω νά δημοσιεύω άποκλειστικά από τις νέες Συλλογές. Στο μεταξύ βέβαια θά λάβω κι' άλλες κι' έτσι ή δημοσίευση θά εξακολουθήση άρρόσκοπη, ως που νά έλθη ο καιρός γιά νά βγούν και τ' άποτελέσματα.

Μέ τις τυπογραφικές άπεργίες και τις άλλες άνωμαλίες — άνάμεσα σ' αυτές και μιá πολυήμερη άδιαθεσία τού κ. Ξενοπούλου, που τόν έκανε άνικανό γιά κάθε εργασία — μεγάλωσε ή καθυστέρηση μου και πέρασε πιά τόν καλοκαίρι. Έτσι δέν μπόρεσα, δυστυχώς, νά προκηρύξω τούς καλοκαιρινούς Διαγωνισμούς που ύποσέθηκα. Άς είναι, ο κ. Ξενοπούλος έγινε πιά καλά, ή έκδοσή μου θά εξακολουθήση τώρα γοργότερο ρυθμό, και πολλά, έλπίζω νάναπληρωθούν.

Άλλη φορά, τά Διαπλάσπουλα μου έστειλαν εικόνες Παιδιών εκ τού φυσικοῦ, ή Παιδιών άπ' όλο τόν κόσμο, ή γελοιογραφικές σειρές κτλ. από ένα περιοδικό που λάβαιναν ή είχαν παλιά φυλλάδια στο σπίτι τους. Θά τά παρακαλέσω νά ξαναρχίσουν νά μου στέλνουν, γιατί δύσκολα βρίσκω τώρα που τόν άρχείο μου κήκει. Στο περιθώριο ή πίσω άπ' τήν εικόνα, νά σημειώνουν: «άνεκοινώθη από τόν τάδε», ή όνομα ή ψευδώνυμο, όπως θέλουν.

Στό διάστημα αυτό που καθυστέρησα, λάβαινα γράμματα που τά διάβαζα μ' εύχαρίστηση, έκτελούσα τις παραγγελίες τους, άλλα κατ'άνγκη τάφηνά αναπάντητα. Έτσι μαζεύθηκαν πάρα πολλά, παλιά τώρα πιά, που θάταν άδύνατο νάπαντήσω έκτενώς σ' όλα σ' ένα μόνο και σέ δυό άκόμα φυλλάδια. Θά τ' αναφέρω λοιπόν άπλως, γιά νά ξερουν οι άποστολές των πως τά έλαβα.

Άσχημόπαπο, ή Πίσσα είναι σήμερα πνήντα χρονών υπερφυσική, βλέπεις γάτα. — Μικρή Δογοτέχνης, εύχαριστώ που δείχνεις τόν δρόμο τού γραφείου μου και σ' άλλους. — Πρασινομάτα, σου έστειλα τόν φυλλάδιο με τόν Ρουμπίνη. — Γριά-Μπεμπέκα, χάρω πολύ γιά τή γνωριμία. Οι τόροι που ύπόσχουν αναφέρονται στο φυλλάδιο 18-20 τού 1945. — Χρυσόρόδινο Συνεφάκι, βρήκες στη Σίφνο τόν μπαμπά τού μπαμπά με τις καλιές Διαπλάσεις; — Μυρωμένο Κρίνε, έλπίζω νά πήρες καλό βαθμό, άν και «τάραξες» τά γραπτά σου στις δασείες». — Νίνο Παρίση, έλαβα και σ' ένέγραφα γιά όλο τόν χρόνο περιμένο νά πάρης και ψευδώνυμο. — Κυκλάμινο, ώραιό τόν γομάμα σου έπειτα από τή «φοβερά έβδομάδα τών Παθών», δηλ. τών εξετάσεων... — Αργιολούλουδο, συγχαρητήρια γιά τόν άριστο τού ένδεικτικού σου. — Προκομένη Τσιμπέλα, τού χρόνου λοιπόν «τελειόφοιτος» τί καλά! — Δροσούλα, ώραιό κι' αυτό γιά τά Δωδεκάνησα. — Ηλία Ρουσόπουλε, ω, είμαι

